

Sygn. akt IV U 53/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Alicja Romanowska

Protokolant: stażysta Anna Barcikowska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z odwołań K. B. i W. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 18/11/2014 r. nr (...)

o ustalenie

I. oddala odwołania;

II. zasądza od K. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od W. R. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt IV U 53/15

UZASADNIENIE

K. B. i W. R. (1) wnieśli odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 18.11.2014r.,nr (...), którą to decyzją pozwany stwierdził, iż W. R. (1) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w firmie (...) w okresie od 1.08.2014.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca W. R. (1) podniosła, że w trakcie postępowania przed organem rentowym przedłożyła oświadczenia świadków i dokumenty /min. fakturę vat i dokumentację związaną z przyjęciem towaru/, które w jednoznaczny sposób potwierdziły wykonywanie przez nią czynności sprzedawcy w firmie (...).

K. B. w złożonym odwołaniu również podnosił, że W. R. (1) faktycznie wykonywała pracę sprzedawcy w sklepie, którego jest właścicielem i dlatego powinna być objęta obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym jako pracownik.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o oddalenie obu odwołań. Pozwany powołał przepisy ustawy z dnia 13.10.1988r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.Nr 137, poz. 887 z późn. zm.) wskazując, że w wyniku przeprowadzonego postępowania ustalono, iż umowa zawarta między K. B. i W. R. (1) została zawarta dla pozoru w celu uzyskania przez W. R. (1) uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Postanowieniem z dnia 29.01.2015r. Sąd Okręgowy zgodnie z art. 219 k.p.c zarządził połączenie do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw wywołanych odwołaniami.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

K. B. prowadzi działalność gospodarczą F. K. w I., w ramach której prowadzi komis rtv.

W 2013r skarżący K. B. uzyskał obrót w wysokości 9683,23zł – dochód 2935,96zł ,a w 2014r w wysokości 11964,54zł, / w tym w sierpniu 2014r w wysokości 1402,44zł /dochód dochód 6188,26zł.

/okoliczność bezsporna ,nadto zestawienie obrotów i Pit za 2013 i 2014r k-64/

W. R. (1) zatrudniona była u K. B. w okresie od 1.08.1994r do 31.01.1995r w wymiarze 1/2 etatu, w okresie od 1.03.1996r do 31.07.1997r w wymiarze 3/4 etatu , w okresie od 1.08.1997r do 31.08.1998r w wymiarze całego etatu i w okresie od 1.04.1998r do 30.11.2005r w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku sprzedawcy.

W okresie od 13.01.2014r do 21.04.2014r,tj w czasie choroby K. B., W. R. (1) wykonywała w sklepie (...) czynności sprzedawcy w ramach umowy zlecenia.

/okoliczność bezsporna,nadto umowy ar/

W czasie choroby K. B. ,w trakcie leczenia szpitalnego w styczniu 2014r wskazywał W. R. (1) jako osobę upoważnioną do uzyskiwania informacji o jego stanie zdrowia.

/dowód :historia choroby k-108/

K. B. i W. R. (1) mają wspólne dziecko, zamieszkują w jednym mieszkaniu.

/ okoliczność bezsporna/

W czerwcu 2014r W. R. (1) rozpoczęła leczenie u lekarza rodzinnego z powodu dolegliwości żołądka i dwunastnicy. Początkowo rozpoznano wrzód żołądka /18.06.2014r/,a po wykonaniu badania histopatologicznego nowotwór złośliwy żołądka, co odnotował w dniu 28.07.2014r lekarz rodzinny w dokumentacji medycznej wystawiając w tym dniu skierowanie na leczenie szpitalne.

W dniu 30 lipca 2014r W. R. (1) udała się do Samodzielnego (...) (...) w O., gdzie wyznaczono jej termin hospitalizacji na 11.08.2014r

.W dniu 30.07.2014r W. R. (1) udała się do dr M. N. uzyskując zaświadczenie o zdolności do pracy w charakterze sprzedawcy. W trakcie wizyty nie poinformowała lekarza medycyny pracy o stwierdzonej chorobie –nowotworze żołądka, obawiając się, że ujawnienie powyższego spowoduje nieuzyskanie zaświadczenia o zdolności do pracy

/dowód :bezsporne, zaświadczenie lekarskie 424/2014r z 30.07.2014r, wyjaśnienia W. R. 00:08:20 nagrania z rozprawy z 17.03.2015r/

W dniu 1.08.2014r. doszło do zawarcia umowy o pracę pomiędzy skarżącą W. R. (1) i K. B.. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1.08.2014r. do 31.07.2017r., na pełen etat z wynagrodzeniem 1680 zł miesięcznie. Zgodnie z umową skarżąca miała wykonywać pracę sprzedawcy.

(dowód: umowa o pracę – akta osobowek-64)

W dniu 11.08.2014r W. R. (1) rozpoczęła leczenie szpitalne okresie o Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) w O. wskazując K. B. jako osobę upoważnioną do uzyskiwania informacji o jej stanie zdrowia. Od 11.08.2014rdo 12.09.2014r W. R. (1) otrzymała wynagrodzenie chorobowe od pracodawcy, a następnie wystąpił do

organu rentowego o wypłatę zasiłku chorobowego. K. B. nie zatrudnił nikogo innego na miejsce skarżącej W. R. podczas jej nieobecności /bezsporne/.

Z uwagi na krótki okres zatrudnienia pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wszczął postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego wydał zaskarżoną decyzję uznając, że umowa o pracę została zawarta dla pozorów w celu uzyskania uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

(dowód: decyzja z 18.11.2014r akt ZUS)

K. B. i W. R. (1) nie zgodzili się z powyższą decyzją wnosząc odwołania.

W ocenie Sądu odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarówno w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na odwołanie pozwany zawarł wnioski o zawarcie przez skarżących umowy dla pozorów. Organ rentowy podniósł, że W. R. nie wykazała świadczenia pracy, W dniu zawarcia umowy obie strony miały wiedzę o chorobie W,R. i tym samym wiedziały, że jako osoba niezdolna do pracy nie będzie jej świadczyć. Zdaniem organu rentowego jedynym celem zawarcia umowy było umożliwienie W. R. świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1, 11 ust. 1, 12 ust. 1 oraz 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013, Nr 1442), obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają pracownicy, przez których rozumie się osoby pozostające w stosunku pracy.

Art. 22 kodeksu pracy stanowi, iż przez nawiązanie stosunku pracy pracownik obowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Z powyższej normy wynikają cechy jakim musi odpowiadać umowa, aby mogła być zakwalifikowana jako umowa o pracę. Zarówno literatura przedmiotu, jak i orzecznictwo sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego wyszczególnia następujące cechy stosunku pracy :

- stroną zobowiązaną do pracy (pracownikiem) jest osoba fizyczna
- zobowiązuje się ona do pracy w zamian za wynagrodzenie (odpłatność pracy)
- przedmiotem umowy ze strony pracownika jest samo pełnienie (wykonywanie) pracy
- pracownik nie jest obciążony ryzykiem realizacji zobowiązania
- pracownik obowiązany jest świadczyć pracę osobiście
- pracownik w realizacji zobowiązania jest podporządkowany pracodawcy (por. np.: artykuł w PiZS 1996/12/21 – t/1 Góral Z., Lewandowski H. „Przeciwdziałanie stosowaniu umów cywilnoprawnych do zatrudnienia pracowniczego.”; podobnie Gersdon M. „Umowa o pracę, umowa o dzieło, umowa zlecenia” Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1993r., s. 6, czy też glosa do uchwały SN z dnia 2 lutego 1993r., III CZP 164/92, OSP 1993/11/212 – t-1; por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26.06.1996r. III AP r 10/96).

Tak więc artykuł 22 KP określa podstawowe cechy charakterystyczne stosunku pracy i zarazem jego podstawowy cel społeczno – gospodarczy. Jest to relacja prawna między pracownikiem a pracodawcą, której główną treść stanowi zobowiązanie się pracownika do ciągłego, osobistego wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem /w warunkach organizacyjnego podporządkowania/, a pracodawcy do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Przy czym z uwagi na fakt, iż stosunek pracy jest stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron, po stronie pracownika musi istnieć chęć świadczenia pracy oraz możliwość jej świadczenia, a po stronie pracodawcy potrzeba zatrudnienia i korzystania z pracy za wynagrodzeniem.

W każdej sytuacji tego rodzaju szczegółowego wyjaśnienia wymaga, czy pomiędzy stronami nastąpiło nawiązanie stosunku pracy, rezultatem czego będzie skutek wynikający z systemu prawa ubezpieczeń społecznych w postaci podlegania pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu, czy też zgłoszenie do ubezpieczenia ma charakter fikcyjny, a to z tej przyczyny, że pomimo zawartej umowy o pracę nie nastąpiło nawiązanie stosunku pracy.

Na gruncie podlegania ubezpieczeniom społecznym w związku z nawiązaniem stosunku pracy orzecznictwo wskazuje, że umowę o pracę uważa się za zawartą dla pozorów, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie z jej pracy korzystać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 321/04, OSNP 2006/11-12/190). Do zawarcia umowy o pracę stosuje się bowiem odpowiednio na podstawie odesłania zawartego w art. 300 KP przepisy części ogólnej Kodeksu Cywilnego odnoszące się wad oświadczenia woli (art. 82-88 k.c.). Zgodnie z art. 83 § 1 zd. 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Art. 83 k.c. charakteryzuje czynność prawną pozorną przez wskazanie trzech jej elementów, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. /por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 11.01.2007r., sygn. akt III AUa 2565/06/.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego do objęcia pracowniczemu ubezpieczeniem społecznym, nie może dojść, gdy zgłoszenie do ubezpieczenia dotyczy osoby która nie jest pracownikiem, a zgłoszenie to następuje pod pozorem zatrudnienia. /por. wyrok z dnia 18.10.2005r., sygn. akt II UK 43/05 i III UK 32/06 z dnia 18.05.2006r./ Wobec tego warunkiem pracowniczego ubezpieczenia społecznego jest istnienie faktycznego stosunku pracy, a o ważności stosunku pracy świadczy to, czy oświadczenie woli zawarte w umowie pracy nie zawierają wad które powodowałyby ich nieważność bądź bezskuteczność. Z powyższych względów na istnienie stosunku pracy nie składa się tylko zawarcie umowy o pracę, ale przede wszystkim zamiar stron oraz faktyczne wykonywanie określonej pracy, na warunkach wynikających z umowy.

W tym miejscu wskazać należy, że w związku z zarzutem pozwanego na skarżących ciążył ciężar wykazania, iż W. R. świadczyła pracę na rzecz K. B. w ramach umowy o pracę.

Proces cywilny, w tym także proces w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, jest procesem kontradiktoryjnym i zgodnie z zasadą zawartą w art. 6 k.c. „Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”. Strony są obowiązane więc wskazywać dowody dla stwierdzenia tych faktów /art. 232 k.p.c./. To one bowiem są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Sąd orzeka na podstawie twierdzeń i dowodów dostarczonych przez strony i tylko wyjątkowo, np. w sytuacji ewidentnej nieporadności strony, ma obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu.

W ocenie Sądu żadna ze stron skarżących temu obowiązkowi nie podołała.

W ocenie Sądu całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie nie potwierdził stanowiska skarżących o istnieniu stosunku pracy.

W zakresie oceny woli stron przy zawieraniu umowy o pracę, koniecznym jest zaznaczenie, że w ocenie Sądu zamiarem zarówno W. R. (1) jak i K. B. było umożliwienie W. R. skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Poza sporem było bowiem, że W. R. w chwili rozpoznania poważnej choroby i rozpoczęcia leczenia nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w tym chorobowemu i w związku z powyższym nie przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego.

Należy w tym miejscu zauważyć również , że racjonalny pracodawca zatrudnia pracownika , dlatego, że potrzebuje w swoim zakładzie pracy siły roboczej. U źródła każdej umowy o pracę leży przyczyna w postaci uzasadnionej przesłankami ekonomiczno - organizacyjnymi konieczności pozyskania pracownika do wykonywania prac określonych przedmiotem działalności gospodarczej pracodawcy. Pracodawca kieruje się własną potrzebą gospodarczą i przy prawidłowym, ważnym stosunku pracy wyłącznie ta potrzeba jest sprawczym czynnikiem zatrudnienia. Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że przy ocenie pozorności umowy o pracę racjonalność zatrudnienia, potrzeba zatrudnienia pracownika są przesłankami istotnymi dla oceny ważności umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2002 r., II UKN 359/99, OSNAPiUS Nr 13, poz. 447, wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 1997 r., II UKN 568/97, OSNAPiUS z 1999 r. Nr 5, poz. 18 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II UKN 362/99, OSNAPiUS 2001 r. Nr 13, poz. 449).

Zdaniem Sądu, po stronie K. B. nie zachodziła potrzeba zatrudnienia i korzystania z pracy W. R. (1) za wynagrodzeniem. Zasadnym jest w tym zakresie powzięcie ustaleń w zakresie funkcjonowania przedsiębiorstwa zainteresowanego w okresie przed i po zawarciu umowy o pracę ze skarżącą. Z zeznań samego K.B. wynika, że bezpośrednio przed zawarciem umowy o pracę, a także w trakcie jej nieobecności wykonywał wszystkie obowiązki osobiście. Nie zatrudnił nikogo na miejsce wnioskodawczyni, chociażby na umowę zastępstwa. Koniecznym jest również zwrócenie uwagi, iż z dokumentacji prowadzenia F. K. wprost wynika, że w okresie poprzedzającym podpisanie umowy o pracę pomiędzy stronami jak i w późniejszym okresie przedsiębiorstwo nie osiągało przychodu, który uzasadniałby ekonomicznie zatrudnienie pracownika. Sam K.B. przyznał, że wynagrodzenie i wynagrodzenie chorobowe wypłacił z własnych środków tj oszczędności .

Natomiast w ocenie woli zawarcia umowy o pracę ze strony wnioskodawczyni W. R. (1) , należy nadmienić, że aby uznać zawarcie przedmiotowej umowy o pracę za stosunek pracy musiałaby istnieć po jej stronie chęć świadczenia pracy oraz możliwość jej świadczenia.

Na uwagę zasługuje , że W. R. podjęła czynności zmierzające do zawarcia umowy o pracę niezwłocznie po wyznaczeniu terminu hospitalizacji, aby jedynie uzyskać świadczenia z ubezpieczeń społecznych

Przed wszystkim z zebranych w sprawie dowodów jednoznacznie wynika, że w dniu zawarcia umowy o pracę wnioskodawczyni miała świadomość choroby nowotworowej i zapewne wiedziała, że proces leczenia będzie długi i uniemożliwi jej świadczenie pracy. Nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia skarżącej, która twierdziła, że zawierając umowę nie miała wiedzy, że leczenie będzie długotrwałe. Doświadczenie życiowe uczy, że schorzenia nowotworowe z reguły są poważne , ich leczenie jest długotrwałe i znacznie obciąża organizm chorego, uniemożliwiając mu świadczenie pracy . Taką wiedzę posiadała zapewne W. R. skoro ukryła fakt choroby przed lekarzem medycyny pracy tłumacząc to faktem, że obawiała się, iż lekarz nie wystawi jej zaświadczenia o zdolności do pracy. Wiedzę o stanie zdrowia W. R. miał również K.B., który sam chorował na chorobę nowotworową i zapewne miał wiedzę o sposobach i czasie leczenia tych schorzeń, a zatem godził się na to, że pracownik nie będzie świadczył pracy i umożliwiał uzyskanie świadczeń . .

Sąd nie dał wiary zeznaniom stron, które podnosiły, że zawierając umowę nie kierowały się względami osobistymi, argumentując, że choć mają wspólne dziecko i mieszkają razem, to od lat nie łączą ich żadne bliskie stosunki osobiste, które uzasadniałyby zawarcie pozornej umowy o pracę . W. R. i K.B. wskazują się nawzajem jako osoby upoważnione do uzyskiwania informacji o stanie zdrowia, co świadczy zdaniem Sądu, że łączą ich bliskie kontakty osobiste, a co najmniej , że wspierają się oni i pomagają sobie w chorobie. Z uwagi na powyższe oraz okoliczności, w których doszło do zawarcia umowy o pracę należało podejść do tych zeznań z dużą dozą ostrożności.

Wskazać przy tym należy, że według poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 314/03, zgodnie z którym rzeczywisty charakter pracowniczego zatrudnienia osób bliskich pracodawcy wymaga nie tylko stwierdzenia braku formalnych zakazów do ich zatrudniania w ramach stosunku pracy, ale rygorystycznych ustaleń i przekonującej oceny, że zostały spełnione formalne i realne warunki do podjęcia zatrudnienia, a następnie miało miejsce rzeczywiste wykonywanie przez osobę bliską obowiązków o cechach

charakteryzujących stosunek pracy wywołujących zobowiązanie pracownicze. Jest to niezbędne dla wyeliminowania z obrotu prawnego zachowań osób bliskich zmierzających do obejścia lub nadużycia prawa do korzystniejszego tytułu i świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Podzielić również należy stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 19 października 2007 r. w sprawie II UK 56/07, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że „podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Dokument w postaci umowy o pracę nie jest niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go, jako strony umowy, faktycznie złożyły oświadczenia woli o treści zapisanej w dokumencie.”

W tym miejscu zwrócić należy uwagę, iż zeznający w sprawie świadkowie tj. J. S. (1) /01:00:56 nagrania z rozprawy z 17.03.2015rr/, K. Ż. (1)/ 01:16:07 nagrania z rozprawy z 17.03.2015rr / i M. M. 00:04:09 nagrania z rozprawy z 28.04.2015r/ potwierdzili, iż W. R. (3) do połowy sierpnia 2015r przebywała w sklepie K.B. i wykonywała czynności sprzedawcy. Z zeznań J. S. wynikało, że widziała w sierpniu raz skarżącą W. R. w sklepie. Świadek K. Ż. potwierdził, że widywał skarżącą w sklepie. Również świadek M. M. potwierdziła, że widziała w sklepie skarżącą w okresie między 5 sierpnia 2014r a połową tego miesiąca. W. R. przedłożyła również dokumenty tj podpisaną przez siebie fakturę wystawioną przez kontrahenta w dniu 1.08.2014r. W ocenie Sądu na podstawie tych zeznań i faktury, w świetle wyżej poczynionych ustaleń W. R. (1) realizowała te czynności za zgodą K. B. jedynie w celu stworzenia pozoru realizacji przez nią czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 k.p.) Zdaniem Sądu dowód w postaci faktury został podpisany przez skarżącą tylko dla potrzeb niniejszego postępowania i nie może stanowić, w kontekście niewiarygodnych zeznań stron wystarczającej podstawy do przyjęcia, że praca była rzeczywiście świadczona przez W. R..

Zauważyć należy, że samo zawarcie umowy o pracę nie przesądza o nawiązaniu stosunku pracy, skoro dla jego bytu niezbędne jest, aby pracownik wykonywał pracę określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca zatrudniał pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 k.p.). Jeżeli zatem strony umowy o pracę nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy, a ich oświadczenia uzewnętrznione umową o pracę zmierzają wyłącznie do wywołania skutku w sferze ubezpieczenia społecznego, to taka umowa jako pozorna jest nieważna (art. 83 § 1 k.c.).

Zwrócić należy również uwagę, że pracodawca w sytuacji gdy w krótkim okresie po zawarciu umowy o pracę pracownik stał się niezdolnym do pracy, nie zatrudnił na jego miejsce innej osoby (choćby na zastępstwo), jak również nie zwiększył zakresu obowiązków pozostałym zatrudnionym osobom co wskazuje dodatkowo, że zawarcie umowy o pracę było czynnością pozorną (art. 83 k.p. w związku z art. 300 k.p.) i nie doprowadziło do nawiązania stosunku pracy. Zwrócić należy także uwagę, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych podjęcie zatrudnienia w celu uzyskania świadczeń jest dopuszczalne i nie świadczy o intencji obejścia prawa czy też o nieważności umowy. Jest jednak inaczej, gdy strony zawarły umowę o pracę z góry zakładając, iż nie będą ściśle realizowały swoich praw i obowiązków, wypełniających treść stosunku pracy, umowa o pracę jest zawarta dla pozoru (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.), co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu dwie strony stosunku pracy zawierając tę umowę z góry zakładały, że ubezpieczona W. R. (1) nie będzie jej realizowała w związku z chorobą.

W świetle przedstawionych wyżej argumentów i dokumentów przyjąć należy, że strony nie miały zamiaru realizować obowiązków wynikających z umowy o pracę, a jedynym jej celem umożliwienie wnioskodawcy skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby.

W ocenie Sądu umowa o pracę jaką zawarły strony miała cechy umowy zawartej dla pozoru, a jej celem rzeczywistym nie było świadczenie pracy lecz stworzenie podstaw do nabycia przez skarżącą uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W konsekwencji powyższego skarżącą W. R. (1) nie może być uznana za podmiot ubezpieczenia pracowniczego, gdyż nie może nim być osoba, która nie świadczyła pracy w ramach stosunku pracy i przez to nie można przypisać jej cech pracownika. Sąd zwraca uwagę, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 i art. 13 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o

systemie ubezpieczeń społecznych /tekst jedn. Dz.U.z 2013r., Nr 1442/ obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Nie budziło wątpliwości Sądu więc, że w niniejszej sprawie doszło do zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego osoby nie będącej de facto podmiotem ubezpieczenia, nie świadczącej pracy i przez to nie noszącej cech zatrudnionego pracownika.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu odwołanie skarżących należało oddalić, stosownie do art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.